

« Haar glimlach en haar zorgen zijn voorbij  
haar lieve aandacht voor de daagse dingen  
die door haar hoofd en vingers gingen  
en alles wat zij was voor u en mij...»

(Antoon van Wilderode).

HERINNER U IN GEBED DE NAAM  
EN HET LEVEN VAN

MEVROUW

## Marie Henriëtte DE VUYST

echtgenote van **Hector VAN DAMME**

geboren te Snt-Martens-Lierde op 20 april 1921  
en godvruchtig overleden

in het A.Z. Sint-Elisabeth te Zottegem

op 25 februari 1996,

gesterkt door de ziekenzalving.

Je hebt het sterven niet in eigen beheer. Het ene sterven is het andere niet. Is de gewenste dood een plotse dood? De dood zonder afscheid? De weg van Mariëtte is de weg van langzaam heengaan tijdens lange bange dagen en nachten op de hartbewaking. De dood dient zich hier traag aan als een indringend en onontkoombaar gebeuren. Korte bezoeken lijken aarzelende uitwuilgebaren als voor een lange reis. Het dagelijkse afscheid met beide armen is oprecht en daarom zo getroost. Iedereen hoopt op weerzien. Ooit. Niemand weet. Een moeder zwijgt. Ze zou nog heel graag spreken, maar kan niet meer. Haar handen beschrijven veel patronen om het onzegbare in beeld te brengen.

Alles rond dit sterven is hier pijnlijk, maar niet scherp en bitter. Hier wordt goed afscheid genomen. Man en (klein)kinderen zijn dagelijks nabij, dragen de zieke hartslag mee in de veront-ruste harteklop van het eigen hart, zeggen dank.

Kleine gesprekken krijgen hier eeuwigheids waarde. Mooi is het oogcontact, de zalvende hand, de gedeelde angst. Het zwijgen en het verstaan. De taal van het hart. De liefde sterker dan de dood. Waarmee zal men vergelijken? Het is als met de man die met zijn vrouw de laatste stappen gaat van een gouden huwelijksleven. Of kinderen die weten wie een moeder is voor hen: lief, vredelievend, gelukkig, zacht en teder zoals de beste moeders zijn. Deze moeder gaf vanuit haar eigen kracht de mogelijkheid van het goede samenleven. Getuige de vrede die zij wou en die er rondom haar altijd is geweest.

Een vader blijft alleen in het lieflijke huis aan de Hoogstraat. De kinderen blijven even dichtbij als vroeger. Alles en niets veranderd. Een moeder is heengegaan maar niet vergeten. Wie achterblijft, is niet van graniet. Kan je leven uit de herinnering? Kan je gelukkig zijn van dankbaarheid? Het is een eigenschap van het leven dat de unieke momenten wegglijden als zand tussen de vingers. Het verleden groeit. Zijn er momenten waarop je, terugblikkend en vooruitziend, even de tijd kunt vasthouden en dat je aan je geliefden kunt zeggen dat het goed is geweest? Dat het goed is, zo? Is dit het laatste woord van dank?

Namis : zondag 31 maart 1996 om 9 u. 30.

Voor je gebeden, medevoelen en genegenheid

danken :

Hector Van Damme, haar echtgenoot ;

Marcel en Nelly De Smet - Van Damme,

Daniël en Jeannine Van Damme - Van Breusegem,

haar kinderen ;

Lina De Smet,

Werner De Smet,

Els Van Damme en Guy,

Nancy Van Damme en Jurgen, haar kleinkinderen.

Druk. A. De Borre - Mincke - (055) 42 20 91